

1879 on 19 74

8098/1
№ 13
Центральный Государственный
Исторический Архив СССР
г. Харьков

Указание Киевского губернского Комиссара
Временного правительства.

1^{ое} Действующее

Дело №

Переноска Киевского губернского
по разрешению издания газет и наблю-
дению за ними, изданных изданием
новых газет о их возможности.

Указано 7 мая 1916г. Законом 7 апреля 1917г.

ф 136

Центральный Государственный
Исторический Архив СССР
г. Харьков
Звоет
2608

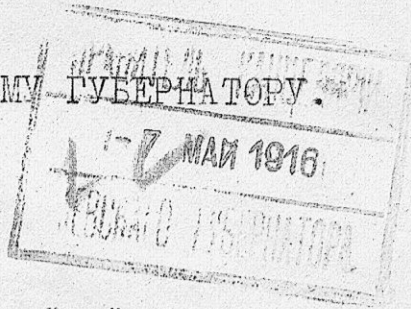
ф 74

на 24 листах.

ЕГО ПРЕВОСХОДИТЕЛЬСТВУ ГОСПОДИНУ КІЕВСКОМУ ГУБЕРНАТОРУ.



51237



Омской мѣщанки Александры
Георгіевны Ш у л ь ц ъ,
урожд. Архиповой, жительствующей по Столыпинской улицѣ
№ 21 кв. 7.

П Р О Ш Е Н І Е.

На основаніи п.15 приложенія къ ст.114 Уст.о ценз.и печ.,имѣю честь заявить Вашему Превосходительству, что я желаю издавать въ городѣ Кіевѣ газету подъ наименованіемъ „Кіевскій Брачный Курьеръ“ по программѣ: 1) брачныя объявленія, 2) коммерческія объявленія, 3) мелкіе рассказы, стихотворенія и 4) романы; при чемъ срокъ выхода изданія будетъ 1 разъ въ недѣлю-по воскресеньямъ; подписная цѣна: 12 мѣс.- 3 р.50 к., 6 мѣс.- 2 р.00 к., 3 мѣс.- 1 р.50 к., 1 мѣс.-50 к.. Печататься оно будетъ въ типографіи Шульцъ, находящейся по Б.-Владимірской ул.№ 28. Обязанности отвѣтственнаго редактора этой газеты принимаю на себя въ полномъ объемѣ и заявляю, что я удовлетворяю всѣмъ требованіямъ, указаннымъ въ п.4 приложенія къ ст.114 Уст.о ценз.и печ., т.е., что я русская подданная, православная, 39 лѣтъ отъ роду, обладаю общею гражданскою правоспособностью и не подхожу подъ условія, указанные въ ст.7 Положенія о выборахъ въ Государственную Думу.

Вслѣдствіе сего, прошу Ваше Превосходительство о выдачѣ мнѣ, согласно п.17 того же приложенія къ ст.114, свидѣтельства на право выпуска въ свѣтъ даннаго повременнаго изданія.-

Александра Шульцъ

М а я 3 д н я 1916 г.



По Канц. часть

М. В. Д.

КІЕВСКІЙ ГУБЕРНАТОРЪ
ПО КАНЦЕЛЯРИИ.

Часть 4-я.

Іюля 6 дня 1916 г.

№ 51237.

г. Кіевъ.

*Въ 70697
10 дн*

2

Главн ому Начальнику Кіевскаго Военнаго
Округа.

ВЪ ОКРУЖНОМЪ
ШТАБѢ
9. ІЮЛЬ 1916
ПОЛУЧЕНО.
№

*Уп. Канц. 14/11
С. А. Холмский*

Омская мѣщанка Александра Георгіевна
Шульць заявила мнѣ о желаніи издавать
въ г. Кіевѣ еженедѣльную газету подь назва-
ніемъ "КІЕВСКІЙ БРАЧНЫЙ КУРЬЕРЪ" и просить
о выдачѣ свидѣтельства на право изданія га-
зеты.

Согласно ст. 15 прилож. къ ст. 114 Уст.
ценз. по продолж. 1906 года къ выпуску въ
свѣтъ періодическихъ изданій каждое желаю-
щее лицо имѣетъ право приступить явочнымъ
порядкомъ, по полученіи отъ меня соотвѣст-
вующаго свидѣтельства, каковое на основаніи
ст. 17 того же приложенія должно быть выда-
но, если редакторъ отвѣчаетъ всѣмъ требова-
ніямъ закона, предъявляемымъ къ лицамъ,
принявшимъ на себя эту обязанность.

А по сему, представляя при семъ прошеніе
Шульць и не сомнѣваясь, что предполагаемая
къ изданію Александрой Шульць газета явля-
ется безусловно продолженіемъ ранѣе изда-
вавшейся въ г. Кіевѣ Георгіемъ Генрихови-
чемъ Шульцомъ газеты "КІЕВСКІЙ БРАЧНЫЙ ЛИ-
СТОКЪ", которая по Вашему распоряженію отъ
29 Декабря 1915 года пріостановлена до кон-
ца войны, прошу указаній Вашего Высокопре-
восходительства по прошенію Шульць.

Губернаторъ

[Handwritten signature]

Управляющій Канцеляріей

[Handwritten signature]

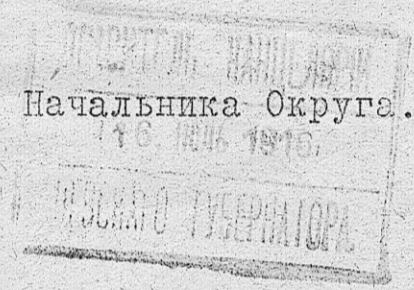
[Handwritten notes]

54257
H

3

Г-ну Київському Губернатору.

Согласно резолюції Главного Начальника Округа.



За и.д. Начальника Штаба
Київскаго военного округа,

ПОДПОЛКОВНИКЪ

Владимир

" 15 " іюля 1916 года
№ 44902 / 942
г. Київъ.

За старшаго адъютанта,
прапорщикъ

Вулицей

H

~~А. А. А. А.~~
Въ Военно-Цензурное Отдѣленіе Штаба Кіевскаго
Военнаго Округа.

Военнаго цензора Сергѣя

Щеголева

Р а п о р т ъ.

Въ доставленныхъ мнѣ 3-го сего Декабря для цензуры гранкахъ издаваемаго въ г.Кіевѣ на польскомъ языкѣ двухнедѣльника „*Kłosy* *Українські*“ /“Украинскіе Колосья“/ оказалась представляемая при семъ статья Фаддея Гаржтецкаго подъ назв. “Этапы. III.” Авторъ, цитируя стихотвореніе Конопницкой о желательности возобновленія “старой борьбы” / поляковъ противъ Россіи /, описываетъ возникновеніе польскихъ легіоновъ въ Галиціи, вызванное стремленіемъ “защитить отъ врага” свою родину. По этому поводу авторъ говоритъ: “Если ты, читатель, спросишь, отъ чьего имени высказалось / краковское польское / вѣче, то я отвѣчу: официально отъ имени Галиціи, въ дѣйствительности же оно высказалось отъ имени всѣхъ насъ. Развѣ ты, читатель, не говорилъ того-же самаго. Развѣ могли мы говорить иначе”
Заключаетъ авторъ свою статью увѣреніемъ, что “тѣ, которые не пошли по пути / краковскаго / вѣча, пошли своимъ путемъ, а не вмѣстѣ съ народомъ.”

Усматривая въ этой статьѣ мѣстнаго польскаго публициста явный призывъ русско-подданныхъ поляковъ къ государственной измѣнѣ и принимая во вниманіе, что журналъ, послѣ недавняго акта германскаго пра-

438.

вительства о Привислянскомъ Краѣ, сталъ открыто проповѣдывать идею самостоятельности этого края внѣ какой-либо связи съ Россіей, доношу, что я считаю продолженіе изданія этого журнала вреднымъ для военныхъ и государственныхъ интересовъ Россіи.

Военный цензоръ, Инспекторъ

по дѣл. печати въ г. Кіевѣ *С. Шеремѣва*

" 5 " Декабря 1916 г.

Служиво. 5



Секретно.

Предсѣдательствующему въ Кіевскомъ Временномъ Комитетѣ по дѣламъ печати.

Съ препровожденіемъ рапорта военного цензора дѣйстви- тельнаго статскаго совѣтника Щеголева отъ 5-го сего декабря и оттиска задержанной имъ статьи, подъ заглавіемъ "Этапы III", прошу Ваше Превосходительство сооб- щить Штабу Округа, для доклада Главному Начальнику, Ваше заключеніе по существу означеннаго рапорта, съ прило- женіемъ, если не встрѣтится въ томъ особаго затрудненія, перевода указанной статьи.

За и.д. Начальника Штаба Кіевского военного округа,

ПОЛКОВНИКЪ

Стефанов

" 6 " декабря 1916 года
№ 9728
г. Кіевъ.

За старшаго адъютанта,

ПРАПОРЩИКЪ

Луцкий

Имѣю честь увѣдомить Штабъ Кіевского Военнаго Округа, что Комитетъ по дѣламъ печати вполнѣ присоединяется къ мнѣнію

Восточнаго Комитета отъ 3 дек. 1916; сдѣланъ переводъ и напечатанъ на русскомъ языкѣ и сохранивъ въ штабѣ Округа, въ Кіевской Арміи, при предвидѣніи и исполненіи свѣдѣн С.К. Кузнецова.

Ш. гр.

588.

Висока

13400 / 2883 не

ВЪ СЛУЖБНОМЪ
СТАВЪ

№ 1400.

своего Члена, Дѣйствительнаго Статскаго Совѣтника
Ш е г о л е в а, выраженному въ рапортѣ Ш е г о л е в а
по поводу возвращаемой при семь, вмѣстѣ съ переводомъ,
статьи Гаржтецкаго "Этапы III", предназначавшейся для
напечатанія въ журналѣ "Kłosy Ukraïńskie" /"Украинскіе
Колосья"/. Кіевъ, Декабря 12 дня 1916 года.-

Предсѣдательствующій,

Заслуженный Профессоръ П. Скориченко

15-11-16
М. Сур

Э Т А П Ы.

III.

Говорятъ, что, когда звукъ первыхъ выстрѣловъ раскатился по землѣ нашей, на поляхъ, а это были дни жатвы, то зазвенѣли серпы и засверкали косы.

Такъ говорятъ...

Говорятъ, что въ эту ночь по замку, на Вавелѣ, блуждалъ какой то рыцарь съ прижатой къ груди лирою. Когда-же его спросили, что онъ тутъ дѣлаетъ, онъ отвѣтилъ, что пришелъ прислушаться, "не запоеть-ли пѣтухъ".

Такъ говорятъ...

Говорятъ, что въ эту полночь пришелъ въ движеніе языкъ Сигизмундова колокола. Услыхавъ звонъ колокола, тотъ рыцарь положилъ лиру между королевскими гробницами.

Такъ говорятъ...

Говорятъ, что послѣ этой ночи-на разсвѣтѣ видѣли того рыцаря склонившимся къ землѣ и вслушивающимся въ идущіе изъ ея лона голоса. На боку у него блистала обнаженный мечъ.

Такъ говорятъ...

А въ городѣ? Въ городѣ собралось вѣче. Вѣче не совѣщалось.

Вы слышите-вѣче не совѣщалось, ибо его сердце билось ритмомъ поэта, который въ часъ вдохновенія говоритъ голосомъ народа. А говоритъ онъ, что

Будущее-это трудъ. Не свалится оно съ неба
Какимъ-либо чудомъ, но нужно его добыть
И на службу ему отдать тѣ пылкіе годы,
Которые влекутъ сердце въ область идеала.
Кто выжидаетъ, тотъ на плечи своего сына
Сваливаетъ тотъ крестъ, подъ которымъ самъ гнется,
И нужно требовать, чтобы будущія поколѣнія
Снова взяли за старый бой и муки.

Это былъ дивный моментъ. Такой моментъ въ жизни вѣча сіяетъ, какъ алмазъ въ королевской коронѣ.

Вѣче не совѣщалось, ибо знало, что " въ такой моментъ народъ

68

можетъ доказать, что живетъ и хочетъ жить, что жаждетъ и сумѣетъ
удержать и защитить отъ врага мѣсто, назначенное ему отъ Бога".

Вѣче, поэтому, призывало "къ общему, сплоченному, наибольшему уси-
лію", такъ какъ " въ эту эпоху кровавой перестройки Европы,
мы можемъ очень много выиграть; но многимъ также должны пожертво-
вать, ибо не выиграетъ тотъ, кто осторожно выжидаетъ конца игры".

Если ты, читатель, спросишь, отъ чьего имени высказалось вѣче, то
я отвѣчу: официально отъ имени Галиціи; въ дѣйствительности-же
оно высказалось отъ имени насъ всѣхъ. Развѣ ты, читатель, не гово-
рилъ того-же самаго? Развѣ могли мы говорить иначе?

Оповѣщено было также, что "для претворенія польской національ-
ной силы въ вооруженные польскіе легіоны Польскій Клубъ и всѣ *безъ*
изъятія польскія партіи единогласно постановили создать одну яв-
ную организацію". Эта организація явилась на свѣтъ 16 Августа
1914г., присвоила себѣ названіе Главнаго Національнаго Комитета
и сложилась изъ Центральнаго Національнаго Комитета, Комиссіи Со-
единенныхъ Партій Независимости, а также всѣхъ иныхъ политическихъ
группъ, принадлежащихъ къ двумъ этимъ организаціямъ. Въ составъ Гл.
Нац. К. вошли представители всѣхъ галиційскихъ партій отъ крайней
правой до крайней лѣвой; а именно гр. Тарловскій, кн. В. Четвертин-
скій, гр. Пининскій, гр. Бадени, В. Яворскій, бывш. предсѣдатель Націо-
нальнаго Совѣта - Цѣнскій, львовскій гор. голова Нейманъ, проф. Граб-
скій, д-ръ Гломбинскій, гр. Скарбекъ, Стронскій, Федоровичъ, Германъ,
Зеленевскій, Сроковскій, *Сибиринскій*, Млугошъ, Домбскій, Витосъ, Марекъ, Гудецъ, Да-
шинскій и др.

Главный Національный Комитетъ, это-народное вѣче, единомышленнымъ
и на первыхъ порахъ ничѣмъ не колеблемымъ всеобщимъ мнѣніемъ былъ
признанъ "наивысшей инстанціей въ дѣлѣ военной, финансовой и поли-
тической организаціи вооруженныхъ силъ польскихъ". Было, однако, ого-
ворено, что "обсужденіе политическихъ дѣлъ Царства Польскаго можетъ
имѣть мѣсто лишь по соглашенію съ организаціей въ Царствѣ Польскомъ
построенной на основахъ аналогичныхъ съ объединенной организаціей
въ Галиціи".

Не всѣ, однако, изъ этого вѣча пошли на звуки "золотого рога".
Нашлись такіе, которые явились ко двору Габсбурговъ съ возгласомъ
"съ тобою, государь, стоимъ"; иные пошли мостить дипломатическими
идеалами преддверіе ада польскаго несчастія. Покинули вѣче т. наз.

Фразы изъ воззванія Польскаго Клуба, которое подписали представи-
тели всѣхъ партій Галиціи.

7

Подоляки, группа центра, національ-демократы и группы "Рѣчи Посполитой". Представительство Галиціи осталось все-же и на будущее время единымъ и сплоченнымъ. Изъ тѣхъ, что ушли, одни колеблются до сихъ поръ, другіе вернулись къ вѣчу. Вернушіеся поняли, что всѣ еще вчера казавшіеся важными вопросы утратили быстро свою остроту въ кровавой военной бурѣ.

Галиція сразу въ первые моменты войны почувствовала и поняла, что народъ пойдетъ только подъ знаменемъ независимости, и что сила Польши "въ нашихъ собственныхъ рукахъ, а наша аммуниція въ нашихъ собственныхъ сердцахъ и глоткахъ, это-наши горы и воды, это-польскіе замки, стѣны и окопы".

Чтобы ни говорили теперь и впредь о временныхъ недоразумѣніяхъ, свидѣтельницами коихъ была Галиція въ первомъ періодѣ войны, слѣдуетъ утвердительно сказать, что эти недоразумѣнія не поколебали вѣры населенія въ чистоту и реальность стремленій "вѣча", контролирующаго дѣятельность Главнаго Національнаго Комитета. Каждый день давалъ новые доказательства, что лозунгъ независимости, при помощи котораго Гл. Нац. Ком. рѣшилъ выявить всѣ силы народа, все сильнѣе спаиваетъ весь народъ въ одно дѣятельное звѣно.

Слѣдуетъ также указать, что уходъ изъ Гл. Нац. Ком. даже вліятельныхъ въ предвоенное время партій не повлекъ за собою реальныхъ послѣдствій и не достигъ намѣченной уходящими цѣли: разбитія единенія, измѣненія во взглядахъ общества и ослабленія коллективной воли.

Наконецъ, мы должны подтвердить и то, что тѣ, которые не пошли по пути вѣча, пошли лишь своей дорогой, а не вмѣстѣ съ народомъ; поэтому, нѣтъ ничего удивительнаго, что они не могли увлечь за собой никого даже изъ своихъ вчерашнихъ единомышленниковъ.

Фаддей Гаржтецкій.

Передъ своимъ правителемъ.

Ф. Гаржтецкій

Петръ Гнабовскій.

Ближайшимъ къ мнѣ лицамъ.

Стануть в Ривенской губ.

Z temi zastrzeżeniami, z korektywą nieuniknioną w sprawach tak skomplikowanych, jakimi są wszelkie zagadnienia z życia społecznego wynikające, zasada narodowościowa, jak ją na początku określiliśmy, — ściślej biorąc, zasada etnograficzna, na wspólności językowej oparta, — jest niewątpliwie w naszej epoce realną ideją przewodnią w kształtowaniu się organizacji politycznych i państwowych. Ona też jest główną, niezaprzeczną, — a dopóki żyje naród, przedawnieniu nieulegającą podstawą zasadniczą naszych polskich pragnień i programów politycznych. *)

A. ZAKRZEWSKI.

ETAPY.

III.

Mówią, że kiedy huk pierwszych strzałów rozległ się po ziemi naszej, na polach, a był to dzień żniw, zadzwoniły sierpy, roziskrzyły się kosy.

Tak mówią...

Mówią, że nocy tej na zamku, na Wawelu, błędził jakiś rycerz z lirą do piersi przyciśniętą. A kiedy spytano go coby tu robił, odpowiedział, że przyszedł nadstawić ucha, zali „nie pieje kur“.

Tak mówią...

Mówią, że o północy tej poruszyło się serce dzwonu Zygmunta. A usłyszawszy głos dzwonu, rycerz ów złożył lirę między groby królów.

Tak mówią...

Mówią, że po nocy tej, o świcie, widziano jak ów rycerz obejmował ziemię i wsłuchiwał się w głosy z łona ziemi idące. U boku błyszczał mu miecz obnażony.

Tak mówią...

A w mieście? W mieście zebrała się gromada. Gromada nie radziła.

Słyszycie — gromada nie radziła, bo serce jej było rytmem słów poety, który w godzinie natchnienia mówi głosem narodu. A mówi, że

Przyszłość to trud. Nie zejdzcie ona z nieba
Przez zaden cud, lecz zdobyć ją potrzeba
I w służbę jej dać lata te zapalu,
Co serce rwą w krainę ideału.
Kto czeka, ten na syna swego ramie
Spycha ten krzyż, pod którym sam się łamie,
I żądać trzeba, by przyszłe pokolenia
Znow stary bój podjęły i cierpienia. *)

Była to chwila przedziwna. Chwila taka w życiu gromady świeci, jak djament w koronie królewskiej.

Gromada nie radziła, bo wiedziała, że „w chwili tej naród może dowieść, że żyje i żyć chce, że pragnie i umie miejsce przez Boga mu wyznaczone utrzymać i przed wrogiem obronić“ *) Wzywała więc „do wspólnego, do jednolitego, do największego, na jaki stać, wysiłku“, *) gdyż

W „Kodeksie Prawa Międzynarodowym“ (Code International Public), opracowanym przez Em. Arnaud, prezesa Ligi Pokoju i Wolności i Międzyn. Biura Pokoju, znajdujemy pomiędzy innymi następujące sformułowanie zasad podstawowych w sprawach narodowościowych: Art. I. Stosunki międzynarodowe ulegać powinny tym samym zasadom ogólnym prawa i moralności, jak stosunki pomiędzy jednostkami. Art. II. Jak nikt nie może mieć prawa wymierzania sprawiedliwości samemu sobie, tak też być powinno w stosunkach międzynarodowych. Art. IV. Autonomia każdej narodowości jest nietykalna (inviolable). Art. VII. Narodowość każda posiada nienaruszalne i nietykalne prawo (inalienable et imprescriptible) swobodnego rozporządzania sobą. Art. XXVIII. Narodowość każda posiada na obszarze swego terytorjum prawo zwierzchnictwa (souveraineté) lecz nie własności.

*) M. Konopnicka, „Do zwartych bram...“

*) Wyjątki z odezwy Koła Polskiego, którą podpisał przedstawiciele wszystkich stronnictw w Galicji.

„w tej dobie krwawego przeistaczania się Europy uzyskać możemy bardzo wiele. Ale wiele też musimy ofiarować. Bo nie wygra ten, kto końca gry ostrożnie wyczekuje.“ *)

Jeżeli zapytasz, czytelniku, w czyjem imieniu przemówiła gromada, odpowiem: oficjalnie w imieniu Galicji, w istocie zaś przemówiła głosem nas wszystkich. Bo czyż ty, czytelniku, nie mówisz tego samego? Czy mogliśmy mówić inaczej!

Powiedziane było również, że „dla ujęcia polskiej siły narodowej w zbrojne legiony polskie Koto Polskie i wszystkie bez wyjątku stronnictwa polskie jednomyślnie postanowiły stworzyć jedną jawną organizację“. Organizacja ta, powstała w dniu 16 sierpnia 1914 roku, przybrała nazwę Naczelnego Komitetu Narodowego i ukonstytuowała się przez połączenie Centralnego Komitetu Narodowego, Komisji Skonfederowanych Stronnictw Niepodległościowych, oraz wszystkich innych grup politycznych, nie należących do tych dwóch organizacji. Do składu osobistego N. K. N. weszli przedstawiciele wszystkich partii galicyjskich od skrajnej prawicy do skrajnej lewicy. A więc hr. Tarnowski, ks. W. Czetwertyński, hr. Piniński, hr. Badeni, Wł. Jaworski, b. prezes b. Rady Narodowej Cieński, prezydent Lwowa Neuman, prof. Stanisław Grabski, dr. Głabiński, hr. Skarbek, Stroński, Federowicz, German, Zieleniewski, Srokowski, Śliwiński, Długosz, Dąbski, Witos, Marek, Hudec, Daszyński i in.

Naczelny Komitet Narodowy, ta gromada narodowa, przez jednomyślną i w pierwszej chwili niczem nie zamąconą opinię ogółu uznany został za „najwyższą instancję w zakresie wojskowej, skarbowej i politycznej organizacji zbrojnych sił polskich“. Zastrzeżono wszakże, że „stanowienie o politycznych sprawach Królestwa Polskiego może nastąpić tylko w porozumieniu z organizacją w Królestwie Polskiem, zbudowaną na podobnych zasadach, co organizacja wspólna w Galicji“.

A jednak nie wszyscy z tej gromady poszli za głosem „złotego rogu“. Znaleźli się tacy, którzy poszli na dwór Habsburgów głosić „przy tobie, panie, stoimy“; inni znow poszli przedpiekle polskiej niedoli brukować zdplomatygowanymi ideałami. Opuścili gromadę t. zw. Podolacy, grupa Centrum, Narodowa Demokracja i grupy „Rzeczypospolitej“. Reprezentacja Galicji pozostała wszakże i nadal jedyna i jednolita. Z tych, którzy odeszli, jedni błędzą do dziś dnia, drudzy wrócili do gromady. Ci, którzy wrócili, zrozumieli, że wszystkie te wczoraj jeszcze pierwszorzędne kwestje zmalowały nagle w krwawej burzy wojennej.

Galicja odczuła i zrozumiała odrazu w pierwszej chwili wojny, że naród pójdzie tylko pod sztandarem niepodległości, a siła Polski „w samych rękach naszych, w piersiach i gardłach naszych munitia nasza — to nasze góry, to nasze wody, to zamki, mury i wały polskie.“ *)

Cokolwiek mówiono i dałoby się jeszcze powiedzieć o chwilowych nieporozumieniach, których widownią, była Galicja w pierwszym okresie wojny — stwierdzić należy, że nieporozumienia te nie zachwiały wiary społeczeństwa w czystość i realność intencji „gromady“, kontrolującej działalność Naczelnego Komitetu Narodowego. Dzień każdy dostarczał dowodów stwierdzających, że hasło niepodległości, w którego imię N. K. N. postanowił wydobyć na wierzch wszystkie siły narodu, spaja coraz silniej naród cały w jedno ogniwo czynu.

Stwierdzić równie należy, że wystąpienie z N. K. N. nawet wpływowych jeszcze przed wojną partji, nie pociągnęło za sobą realnych skutków, nie osiągnęło celu, do którego występujący zmierzali: rozbitcia jedności, zdeзорjentowania społeczeństwa i osłabienia zbiorowej woli.

*) Piotr Grabowski.

Stwierdzić nareszcie musimy i to, że ci, którzy nie poszli drogą gromady poszli tylko drogą swoją, a nie drogą narodu; nic więc dziwnego, że nikogo nawet swych wczorajszych wyznawców, porwać za sobą nie mogli.

TADEUSZ GARZTECKI.

O niepodległości Polski.

Wspominaliśmy już o „liście otwartym“ posła Alfonsa Parczewskiego do hr. Z. Wielopolskiego, ogłoszonym we wrześniu r. b. w warszawskiej „Gazecie Nowej“.

Poseł Alfons Parczewski należy do grona współpracowników „Kłósów Ukraińskich“ i prace jego pomieszczyliśmy kilkakrotnie.

Ostatnie znamienne oświadczenie szan. posła kaliskiego w sprawie niepodległości Polski przytaczamy w całości, jako ważki dokument, świadczący dobitnie o panujących w kraju poglądach.

List otwarty do hr. Z. Wielopolskiego:

Przed kilku miesiącami doszły do Warszawy za pośrednictwem prasy wiadomości o wynurzeniach w sprawie polskiej pana hrabiego, a także posła Milukowa, uczynionych podczas wycieczki parlamentarnej posłów Dumy i Rady Państwa do Anglii i Francji. W wynurzeniach tych, o ile czytałem tutaj, formuła rozwiązania sprawy polskiej wyrażona została w programie autonomji i w związku z państwem rosyjskim. Nad wynurzeniami p. Milukowa pod tym względem możnaby przejść do porządku dziennego.

Wprawdzie jeszcze w listopadzie 1914 roku, podczas bytności w Petrogradzie, oświadczyłem przywódcy partji kadetów, a wyraziłem to nie tylko jemu jednemu, że „marzeniem ojców i dziadów naszych“ było nie otrzymanie samorządu lub autonomji, lecz odzyskanie niepodległości ojczyzny, i że tylko takie, a nie inne rozwiązanie sprawy polskiej będzie rozwiązaniem sprawiedliwym, trwałem, zgodnem z naszymi aspiracjami i interesem politycznym Europy. Że jednakże poseł Milukow ma swoją, datującą z roku 1905 koncepcję rozwiązania sprawy polskiej i od niej, pomimo biegu wielkich wypadków, odstąpić nie chce, czy nie umie, nie mogę do niego, jako do Rosjanina, odczuwać żalu, ani też nie potrzebowałbym z tego jedynie powodu wyrażać swego odmiennego pod tym względem zdania. Inaczej rzecz się ma z wynurzeniami pana hrabiego, czynionymi w charakterze członka Rady Państwa, a tem samem przedstawiciela wielkiej własności ziemskiej w Polsce, zwłaszcza, że niedawno doszły nas znów wiadomości o nowych, tym razem już na rosyjskim gruncie, w tym samym duchu skierowanych wystąpieniach pana hrabiego.

Jako poseł polski, który po czterykroć zaszczycony był zaufaniem okręgu wyborczego, liczącego blisko półtora miliona ludności, uważam za swój narodowy obowiązek, z powodu wspomnianych powyżej wystąpień, zabrać głos i złożyć następujące oświadczenie:

Przedewszystkiem wypada mi uprzytomnić jedną ogólną, a bardzo zasadniczą uwagę. Autonomja, jako formuła rozwiązania stosunku pewnego narodu do państwa zwierzchniczego, które go podbiło, czy też w inny sposób do swego składu przyłączyło, jest w wieku XX, w epoce silnego rozwoju indywidualności narodowych, a braku uznania dla wszystkich pergaminów i tytułów nadawczych, formułą bardzo wątpliwej wartości. Realne i trwałe znaczenie może mieć ona tylko przy szczególnie pomyślnem ustosunkowaniu sił faktycznych, gdy państwo zwierzchnie nie góruje zanadto nad narodem autonomicznym, lub gdy w państwie tem znajduje się większa liczba do autonomji uzdolnionych i urownionych jednostek narodowych. Gdy niema takiego układu sił i państwowość zwierzchnia pod względem ludności i terytorjum o wiele przewyższa naród autonomiczny, tam autonomja z góry skazana jest na tarcia i stałe dążenie do ograniczenia jej, a wreszcie na zupełne zgnięcie. Najwyższe i najdoskonalsze formy

autonomji, a nawet unja realna, przy niepomyślnem ustosunkowaniu sił państwa i podległego mu narodu, w rzeczywistości bywają stale przedmiotem z góry idących zamachów. Historia Finlandji jest wymownym dowodem, jak mało polegać można na polityczno-prawnych gwarancjach wtedy, gdy nie odpowiadają im gwarancje istotne, oparte na układzie sił realnych.

Niezależnie od tych ogólnej natury zastrzeżeń, autonomja, chociażby najdoskonalszej pod względem polityczno-prawnym postaci, a nawet unja realna, jako formuła rozwiązania sprawy polsko-rosyjskiej, nie odpowiada zasadniczym aspiracjom naszego narodu. Od czasu ciężkiej katastrofy politycznej, która spadła na nas w ciągu XVIII w., od chwili utraty bytu państwowego, historyczną dążnością narodu polskiego było i jest odzyskanie niepodległości ojczyzny. Dążność ta była celem prac i trudów narodowych, natchnieniem poezji polskiej, była przewodnią ideą wszystkich usiłowań i walk zbrojnych przez cały czas dziejów porozbiorowych, poczynając od legji Dąbrowskiego we Włoszech, aż do dni dzisiejszych. Dążność tę wypowiedział naród zawsze, ile razy pozwalały na to okoliczności dziejowe. Wypowiedział ją i w obecnym momencie, w uroczystej deklaracji Rady miejskiej warszawskiej, na zebraniach publicznych i w masowych patriotycznych demonstracjach w dniach rocznic narodowych. Wprawdzie wiadomości o tem, jak Warszawa wyraziła swoje aspiracje, może pana hrabiego nie doszły, ale przecież zasadnicza aspiracja narodu jest chyba przezeń dobrze zrozumiana i odczuwana. Wsluchanie się w tętno historii i znajomość dziejów wystarcza, aby przekonać każdego, że narody, które żyły życiem państwowem, swych państwowych tradycji i dążności zapomnieć nigdy nie mogą. Są to aspiracje i prawa, które przedawnieniu nie ulegają. Bułgarzy w ciągu szeregu wieków zmuszeni byli żyć pod obcym panowaniem. W chwili zniszczenia państwowości bułgarskiej, co jeszcze w średnich wiekach miało miejsce, stan kulturalny narodu, lubo wyższy od innych Słowian obrządku wschodniego, był jednakże, już chociażby z powodu różnicy w czasie, mniej zasobnym od kultury polskiej w końcu XVIII wieku. Zapomniani i długo ignorowani zupełnie przez Europę, Bułgarzy nie zapomnieli jednak swych aspiracji do państwowości, a gdy ją w XIX stuleciu odzyskali, w ciągu niespełna pięćdziesięciu lat odbudowali państwo silne, ważące na szali wypadków współczesnych. Irlandja jeszcze wcześniej od Bułgarii utraciła byt państwowy, przeżyła całe wieki straszego ucisku i gnębienia, utraciła nawet wśród przeważnej części swej ludności język ojczysty, jednak aspiracje do odbudowania państwa w niej żyją. Jest to niezmiernie pouczający epizod, nad którym każdemu politykowi dobrze zastanowić się trzeba.

Każdemu politykowi powinno być również wiadomem, że dążność do wskrzeszenia państwa polskiego jest naszą naczelną aspiracją. I nie tylko ta nasza zasadnicza dążność powinna być punktem wyjścia dla wszelkich wynurzeń i deklaracji pana hrabiego, ale należy jednocześnie wziąć pod uwagę społeczny, ogólnie polityczny moment. W obecnym czasie sprawa polsko-rosyjska wyszła ze stanu wewnętrznej sprawy rosyjskiej i w rzeczywistości politycznej stała się znowu tem, czem bywała nieraz w wieku XIX, a czem w istocie swej właściwie nigdy być nie przestała. Odzyskała swe międzynarodowe znaczenie. Na terenie całej Europy, i poza Europą nawet, rozgrywają się doniosłe wypadki. Zbliża się wielka godzina rozstrzygnięć. W całokształcie spraw powszechno-dziejowych występuje na porządek dzienny i sprawa polska, która siłą wypadków i mocą historycznych konieczności wymaga rozwiązania. Że sprawa nasza pozostawała w takim właśnie, w jakim dotąd była położeniu, było krzywdą naszą, ale nie tylko wyłącznie naszą. Że w ubiegłych niedawno i współczesnych dziejach było dużo zawiłań i dużo krwi popłynęło, między innymi, jedną z przyczyn był brak Polski niepodległej, był stan politycznych granic z roku 1914-go.

Савченко 10

58914 П.

Г-ну К і е в с к о м у Губернатору



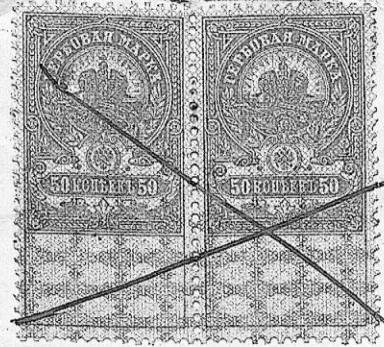
Съ препровождениємъ настоящей переписки, прошу Ваше Сіятельство сообщить Штабу Округа, для доклада Главному Начальнику, Ваше мнѣніе о направленіи издаваемого въ г. Кіевѣ на польскомъ языкѣ журнала "Украинскіе Колосы".

И.д. Начальника Штаба
Кіевскаго военнаго Округа
Генераль-маіоръ

[Handwritten signature]

" 21 " декабря 1916 года.
№ 87813 / 2284
г. Кіевъ.

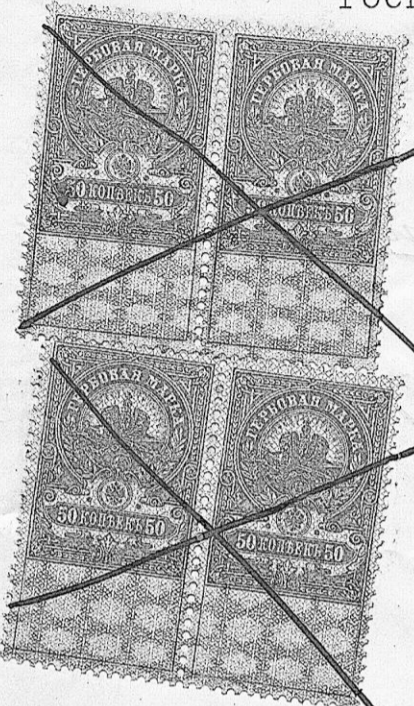
Старшій адъютантъ,
П О Л К О В Н И К Ъ *[Handwritten signature]*



Е Г О С І Я Т Е Л Ь С Т В У

Господину Кіевскому Губернатору.

Иван Григорьевич Масальский
п.



К
Всв. св.

Ивана Григорьевича Масальскаго, проживающаго въ гор.Кіевѣ, по Владимирской ул.домъ № 73 квартира 2.

З А Я В Л Е Н І Е.

На основаніи п. 15 приложенія къ ст.114 Уст. о ценз.и печ.,имѣю честь заявить Вашему Сіятельству, что я желая издавать въ городѣ Кіевѣ газету подѣ наименованіемъ "Стольный Кіевъ", по программѣ: 1/ передовая статья; 2/ политическія статьи; 3/ обзоръ военныхъ дѣйствій; телеграммы собственныхъ корреспондентовъ и Петроградскаго Телеграфнаго Агентства; 5/ послѣдняя почта; 6/ хроника войны; 7/разныя сообщенія; 8/ церковная жизнь; 9/ маленькій фельетонъ; 10/ мѣстная хроника; 11/ изъ залы суда; 12/ по нашему краю; 13/ по Россіи; и 14/ объявленія, при чемъ срокъ выхода этого изданія будетъ ежедневный, подписная цѣна за годъ 12 руб., за ½ года 7 руб., за ¼ п-4р. за 1 мѣсяць-1 руб.25 коп. при цѣнѣ въ розничной продажѣ за номеръ 6 коп. и печататься она будетъ въ типографіи "С.В.Кульженко", находящейся по Пушкинской улицѣ домъ № 4.

Обязанности отвѣтственнаго редактора по этому изданію въ полномъ объемѣ принялъ на себя Федоръ Петровичъ Рудичъ жительствующій въ г. Кіевѣ по Госпитальному переулку въ домѣ № 14 кв.3.

Въ виду вышеизложеннаго, съ представленіемъ, согласно п.16 приложенія къ ст.114 Уст.о ценз.и печ., заявленія отвѣтственнаго редактора, прошу ВАШЕ СІЯТЕЛСТВО о выдачѣ мнѣ согласно п.17 того же приложенія, свидѣтельства на право выпуска въ свѣтъ даннаго повременнаго

Н

МЗВс

изданія.

Газета будетъ преслѣдовать національно-прогрессивные интересы русскаго народа.

Гербовый сборъ при семь представляется.

1917 года февраля 8 дня.

Урширишнъ

Кристианъ Алвоу
Масонъ

12

20/II 1917

ЕГО СІЯТЕЛЬСТВУ

Господину Кіевскому Губернатору

Федора Петровича Рудича, жи-
тельствующаго въ гор.Кіевѣ по Го-
спитальному переулку въ домѣ № 14
квартира №3.

ЗАЯВЛЕНІЕ.

На основаніи п. 16 приложенія къ ст. 114 о ценз. и печ.
имѣю честь заявить Вашему Сіятельству, что я принимаю на себя въ
полномъ объемѣ отвѣтственное редактированіе предлагаемой къ изданію
Иваномъ Григорьевичемъ Масальскимъ газеты: "СТОЛЬНИЙ КІЕВЪ", и что
я удовлетворяю всѣмъ требованіямъ, указаннымъ въ п. 4 того же при-
ложенія, т. е. я русскій поданный, достигъ 33 хъ лѣтъ, обладаю об-
щею гражданскою правоспособностью и не подхожу подъ условія, указан-
-ныя въ ст. 7 Положенія о выборахъ въ Государственную Думу.

Кіевъ 1917-года Февраля 11-го дня.

Крестовый знакъ Федора

Петровича Рудича

H

М. В. Д.
КАНЦЕЛЯРІЯ
КІЕВСКАГО ГУБЕРНАТОРА.

Часть 1

ФЕВРЕЛЯ 25 дня 1913 г.

№ 49032.

г. Кіевъ.

*Въ К. М. Кошк.
по сп. пер. 25
25 фев. 1913*

Кіевскому Полицімейстеру.

Канцелярія Губернатора, по приказанію Его Превосходительства, проситъ Ваше Высоч. родіе сообщитъ ей въ недѣльный срокъ, для доклада г. Губернатору, удовлетворяетъ-ли условіямъ, указаннымъ въ ст. 4 прилож. къ ст. 114 Уст. ценз., по прод. 1906 года. принимающій на себя обязанности отвѣтственного редактора временнаго изданія въ г. Кіевѣ, Федоръ Истровичъ Рудичъ, проживающій въ Кіевѣ, по Госпитальному переулку д. № 3 указавъ его возрастъ, вероисп. и образованіе.

Правител Канцеляріи

Помощник Правителя

14
Спѣшно.

Секретно.

Въ Кіевскій Временный Комитетъ по дѣ-
ламъ печати.

Февраля 26 : 17.
58914

Прошу Комитетъ по дѣламъ печати сооб-
щить мнѣ, по возможности въ непродолжитель-
номъ времени, заключеніе о направленіи изда-
ваемого въ г.Кіевѣ на польскомъ языкѣ журна-
ла " Украинскіе Голосы".

За Губернатора,
Плоцкій Вице-Губернаторъ

Управляющій Канцеляріей

М. В. Д.
ВРЕМЕННЫЙ КОМИТЕТЪ
ПО ДѢЛАМЪ ПЕЧАТИ
въ Кіевѣ.

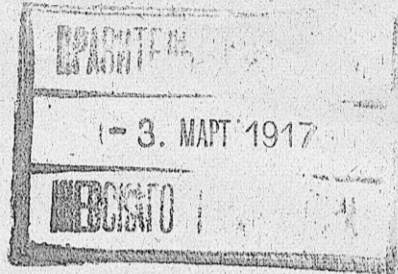
1 Марта 1917 г.

№ 280

г. КІЕВЪ.

15
№ 49032

Господину Кіевскому Губернатору.



Вслѣдствіе отношенія Вашей Канцеляріи отъ 25 минувшаго Февраля за № 49032, Комитетъ по дѣламъ печати имѣетъ честь увѣдомить Ваше Сіятельство, что Федоръ Петровичъ Рудичъ къ судебной отвѣтственности по литературнымъ дѣламъ Комитетомъ не привлекался. -

Предсѣдательствующій,

Заслуженный Профессоръ *М. Орловъ*

4
Секретарь

С. Матвеевъ



ЕГО СІЯТЕЛЬСТВУ
ГОСПОДИНУ КІЕВСКОМУ ГУБЕРНАТОРУ



КАНЦЕЛЯРІЯ
4 МАР. 1917
КІЕВСКАГО ГУБЕРНАТОРА.

Представляя при семъ разрѣшеніе, выданное мнѣ какъ Редактору-Издателю органа биржевой и Торгово-Промышленной жизни "Кіевская Биржа" для печатанія его въ типо-литографіи С.Брайноса, Институтская домъ № 3., имѣю честь почтительнѣйше просить ВАШЕ СІЯТЕЛЬСТВО сдѣлать распоряженіе о необходимой на немъ надписи для перенесенія печатанія вышеозначеннаго органа въ электро-печатню "Польза" Прорѣзная домъ № 17, такъ какъ послѣдняя безъ такового разрѣшенія не считаетъ себя въ правѣ приступить къ печатанію вышеуказаннаго журнала. -

Редакторъ-Издатель журнала "Кіевская Биржа."

Гофъ - Маклеръ

И. С. Мураков

г.Кіевъ Марта 2-го дня 1917 года.-

4

М. В. Д.

КІЕВСКІЙ ГУБЕРНАТОРЪ

ПО КАНЦЕЛЯРІИ.

Часть 4-я.

М а р т а 10 д. 1916 г.

№ 49265.

г. Кіевъ.

С В И Д Ъ Т Е Л Ъ С Т В О .

На основаніи ст. 17 прилож. къ ст. 114 уст. о ценз. и печ. по продолженію 1906 года, выдано настоящее свидѣтельство, въ 2-хъ экземплярахъ, и.обяз. Гофъ-маклера Кіевской Биржи Ильѣ Мироновичу М и з р а х у, взаменъ такого же свидѣтельства отъ 12-го Января 1915 года за № 47128, въ томъ, что издаваемый имъ въ г. Кіевѣ еженедѣльный журналъ, подъ названіемъ "КІЕВСКАЯ БИРЖА" съ подзаголовкомъ "Органъ биржевой и торгово-промышленной жизни", по программѣ: 1/ общія статьи по вопросамъ внутренней и внѣшней торговли и промышленности, 2/ практическіе вопросы хозяйственной жизни, 3/ вопросы организаціи биржевой торговли, 4/ обзоръ печати: обще-экономической, торгово-промышленной и сельско-хозяйственной, 5/ недѣльный обзоръ рынковъ: сахарныхъ, хлѣбныхъ и мучныхъ, каменноугольныхъ, 6/ финансовое обозрѣніе: фондовое, банковое, 7/ акціонерное дѣло, 8/ страховое и кооперативное дѣло, 9/ вопросы экспорта и импорта, 10/ узаконенія и распоряженія Правительства, касающіяся биржевой и торгово-промышленной жизни, 11/ дѣятельность биржъ и друг. общественно-экономическихъ учреждений, 12/ хроника торгово-промышленной жизни Юго-Западнаго края, 13/ судебный отдѣлъ по торгово-промышленнымъ дѣламъ, 14/ транспортное дѣло и тарифы, 15/ новости экономической литературы, 16/ коммерческія телеграммы, 17/ сахарныя и хлѣбныя котировки

1926

Кіевской биржи, 18/ свѣдѣнія о цѣнахъ мѣстнаго рынка на уголь, дрова, металлы, строительные матеріалы, химическіе и главнѣйшіе пищевые продукты и пр., 19/ свѣдѣнія о видахъ на урожай, 20/ статистика прибытія и отправки грузовъ, 21/ справочный отдѣлъ, 22/ объявленія и 23/ рисунки и иллюстраціи въ текстъ и въ объявленіяхъ, впродъ будетъ печататься въ типографіи С.Ш.Брайноса, въ г. Кіевѣ, Институтская, 3.

Подписная цѣна на изданіе въ годъ: для городскихъ 10 руб. и для иногороднихъ - 12 руб., отдѣльный номеръ 25 коп.

Отвѣтственнымъ редакторомъ журнала состоитъ И.М. Мизражъ.-

Гербовый сборъ уплаченъ.



За Губернатора,
Вице-Губернаторъ

Управляющій Канцеляріей

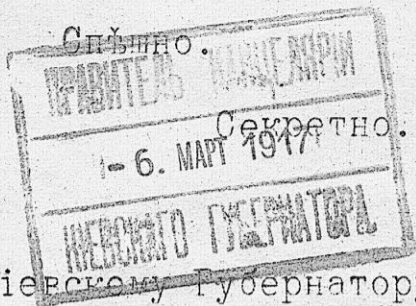
М. В. Д.
ВРЕМЕННЫЙ КОМИТЕТЪ
ПО ДѢЛАМЪ ПЕЧАТИ
въ Кіевѣ.

4 Марта 1917 г.

№ 58914

г. КІЕВЪ.

№ 58914



Господину Кіевскому Губернатору.

Въ отвѣтъ на отношеніе отъ 26 Февраля сего года за № 58914 Кіевскій Временный Комитетъ по дѣламъ печати имѣеть честь сообщить Вашему Сіятельству нижеслѣдующее.

Двухнедѣльный журналъ "Kłosy Ukrainskie" въ первые годы своего существованія /съ 1914/ посвящая большую часть своихъ страницъ матеріалу изъ области польской литературы, исторіи и искусства, въ политическомъ отдѣлѣ не только разъяснял и защищалъ національные и политическіе интересы польскаго народа, но и проводилъ тенденцію, что "Украина", Волынь и Подолія какъ окраины /kresy/ старой Польши заслуживаютъ всякихъ заботъ и попеченія со стороны польской интелгенціи, которая должна, между прочимъ, относиться съ сочувствіемъ къ т.н. украинскому движенію. Позже, съ конца 1915 г., эта тенденція была оставлена. Журналъ сосредоточилъ вниманіе почти исключительно на польскомъ вопросѣ и настойчиво доказывалъ и продолжаетъ доказывать необходимость полного освобожденія поляковъ и созданія совершенно независимаго польскаго государства. Стоя на такой точкѣ зрѣнія, жур-

4

1896

1982

ВЪ СЛУЖБѢ
ПРЕДСѢДАТЕЛЯ
УЧЕБНОГО КОМИТЕТА

наль относится съ живымъ сочувствіемъ къ про-
возглашенію нѣмцами польскаго королевства и
созданію польскаго войска, при чемъ временами
посылаетъ упреки и укоры по адресу тѣхъ, кто
признаетъ болѣе надежнымъ и желательнымъ пре-
доставленіе будущей Польшѣ широкой автономіи
съ сохраненіемъ государственной связи съ Рос-
сіей. Впрочемъ, въ послѣднихъ номерахъ эта
политическая тенденція затрагивается слабѣе,
рѣзкихъ вступленій противъ правительства въ
изданіи не наблюдается. Тонъ его, въ общемъ,
сдержанный и достаточно академическій.-

Предсѣдательствующій,

Заслуженный Профессоръ

М. Ермолинъ

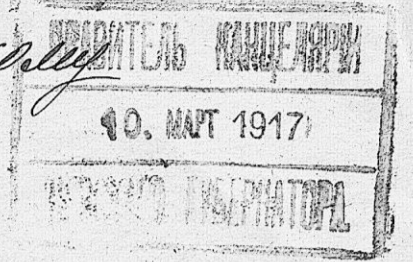
Секретарь

О. Г. Голубинскій

49870

19

Во Свѣдѣніе Товариству Кіевскому
Табачному Ремеслу.



Промени

Лидіи Лукьяновна
Тракторной, бывшей редактором
газеты "Солосъ Средней Милки"

Во уваженіе заслуг и безпрепятств. служенія украинской
женщи и прощю, ввиду изменившихся условий в коммунальном
бюджету нашей Славной Родины, разрешить ей
продолжать издаваніе существовавшей ранее газеты
"Солосъ Средней Милки" в отлучку времени в Вашем
восстановленіи и закрѣпленіи ея. Любезно имамъ
в 1. Киев по Александровской улицѣ д. 11/11 Лидіи Тракторной
8-го - 1917г.

4

149032

содержащим свогласный и глаголь
преподомежы и Камысина Меленко
Ивернаго

20

11. МАРТ 1917

И марта 1917 г. в 3090.

Семинский при Камысина
Меленко Порожен Ивернаго

4

Семинский при Камысина

М. В. Д.
КАНЦЕЛЯРІЯ
Кіевскаго Губернатора.

3090

21

Кіевскому Полиціймейстеру.
И. В. ГОРОВОУ ПОЛІЦІИ
27. ФЕВР. 1917
Столь

Часть 4

Февраля 25 дня 1917 г.

№ 49032.

г. Кіевъ.

Канцелярїя Губернатора, по приказанію Его
Превосходительства, просить Ваше Высоко-
родіе сообщить ей въ недѣльный срокъ,
для доклада г. Губернатору, удовлетворяетъ-ли ус-
ловіямъ, указаннымъ въ ст. 4 прилож. къ ст. 114
Уст. ценз., по прод. 1906 года принимающій
на себя обязанности отвѣтственнаго редактора пов-
ременнаго изданія въ г. Кіевѣ, Феодоръ
Петровичъ РУДИЧЪ,
проживающій въ Кіевѣ, по Госпитально-
му переулку, д. 14, кв. 3. указавъ и
его возрастъ, вѣроисп. и образованіе

Правител Канцелярїи

Навинов

Помощника Правителя

Александр

ЭКСТРЕННО

ПРИСТАВУ
Мерексис
УЧ.
По распоряженію Полиціймейстера, исполнить
и представить отвѣтельно въ 28 Февр. 1917 г.

ст 216 / Страница 177

19894

ГОСПОДИНУ КІЕВСКОМУ Г У Б Е Р Н С К О М У К О М И С С А Р У

ПРАВИТЕЛЬ КАНЦЕЛЯРИИ
11. МАРТ 1917
КІЕВСКОГО ГУБЕРНАТОРА



Проживающаго въ г.Кіевѣ, по
М-Благовѣщенской ул. № 36 кв.16
ЯКОВА ИЗРАИЛЕВИЧА МАЙЗИЛЯ.

З А Я В Л Е Н І Е

Имѣю честь довести до Вашего свѣдѣнія, что мною за
МОЮ ОТВѢТСТВЕННОСТЬ ИЗДАЕТСЯ НА ЕВРЕЙСКОМЪ ЯЗЫКѢ ОДНОДНЕВ-
НЫЙ ЛИСТОКЪ ПОДЪ НАЗВАНІЕМЪ "ДОСЬ ФРАЙЕ ВОРТЬ" (Свободное
Слово), въ которомъ входятъ статьи и стихи еврейскихъ пи-
сателей, поэтовъ и публицистовъ.

Печатается этотъ листокъ въ Скоропечатнѣ Наслѣдни-
ковъ Іосифа Шенфельда, помѣщающейся на Александровской пло-
ди № 10. Къ прошенію прилагаю грѣбный сборъ въ суммѣ 2р.

Яковъ Израилевичъ Майзиль

4 ~~Кавтуцкий~~
4

49920

23

Господиному Киевскому Губернскому
Комиссару М. А. Суровкину

13. МАРТ 1917



Содержатель и типограф
Лейба Субимуса,
Владимира ипполита
малыша Я. З. Керемана
и Заводревальских в Русии
субеимой Уманов У. Д.
Рабово.

Заявление

Сими симам нести заявити
что с 12^{го} Марта 1917 года нами
будет издаваться в м. Козабица,
Бердичевской уезде Киевской губернии
ежедневная газета „Свободная Слово“
Редактировать будет газету У. Д.
Рабов, а издавателем А. Субимуса
и Я. Кереман. Перейти будет
газета в Типографию Лейба
Субимуса в обществ. Доме по
почтовому ящику.

13 Марта 1917.

У. Рабов.
А. Субимус
Я. Кереман

4

54223

ПРАВИТЕЛЬСТВО
1-7. АПР. 1917
КИЕВСКОГО ГУБЕРНАТОРА

Господину Губернскому
Комисару Временного
Правительства

въ. Кіевѣ

Имѣю честь довести до Вашего свѣдѣнія, что мною бу-
детъ издаваться еженедѣльный журналъ на польскомъ язы-
кѣ подъ названіемъ :

" *Robotnik Polski* " въ гор. Кіевѣ.-

До свѣденія Вашего добавляю что цѣна номера будетъ,
5. коп.

Отсѣтственнымъ редакторомъ буду я. —

Стефанъ Юлиаровъ
Юлиаровъ

Крещатиловъ № 41 кв. 60.

фел. 16-72.

Прочитавъ ушел
свѣдомъ на
внѣш. под. фел. Д.

4

Ф. 1716 оп-1

ЗАСВІДЧУВАЛЬНИЙ АРКУШ СПРАВИ № 74

В справі підшито та пронумеровано аркушів 24 (двадцять чотири) + 7 дв. = 31

в тому числі: літерні аркуші _____

пропущені номери _____

Плюс аркушів внутрішнього опису _____

| | Особливості фізичного стану та формування справи | Номери аркушів |
|--|--|--------------------------|
| | Зворотні аркуші: | 4, 5, 6, 11, 17, 18, 21, |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |
| | | |

Ів. Досвід
(найменування посади упорядника)

Мисес
(підпис)

Мисеснікова
(розшифровка підпису)

25.06.13
(дата)

